

บันทึกพิเศษ

เรื่อง ปราสาทหินเขาพนมรุ้ง อ.นางรอง จ.บุรีรัมย์

วันที่ 26 พฤศจิกายน 2547

ไพศาล แสนไชย นิमित

วิรัตน์ พร้อมเพ็ญบุญ เรียบเรียง

นิमितนี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 12 มกราคม 2528 เป็นเวลา 6 ปีล่วงมาแล้ว นับตั้งแต่ บันทึกเรื่องนี้ในวันนี้ สภาพบรรยากาศทั่วไปตามบ้านนอกอย่างเช่นในหมู่บ้านของผม (นายไพศาล แสนไชย) ซึ่งมีชื่อว่าหมู่บ้านท่ากอจั่ว ต.ปากบ่อง อ.ป่าซาง จ.ลำพูน มีสภาพอากาศที่หนาวเย็นเพราะอยู่ในช่วงฤดูหนาว ผมได้ยินเสียงและเห็นเด็ก ๆ กำลังไล่ต้อนวัวควายออกไปกินหญ้ากลางทุ่งเขียวจ้าวบ้างก็เล่นหัวกันอย่างสนุกสนาน ไม่ประสีประสาอะไร ไม่รับรู้เรื่องราวข่าวสารของโลกภายนอกที่กำลังจะเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอย่างไม่หยุดยั้ง ที่หน้าบ้านผมนาน ๆ ก็จะมีรถยนต์บรรทุก รถโดยสารวิ่งไปมา แต่ก็มีบางครั้งที่พวกวัยรุ่นดัดแปลงท่อไอเสียรถมอเตอร์ไซด์ ทำให้มันมีเสียงดังขึ้น ผมและชาวบ้านทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในถิ่นนั้นหนาวหู่และ น่าเบื่อหน่ายมิใช่น้อย

วันนี้ทั้งวันผมต้องต้อนรับผู้ที่สนใจในนิमितที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นนิสิต ประจำวันหรือนิสิตพิเศษผู้คนบางคนก็มาศึกษาเรื่องนิमितด้วยความสนใจ ซึ่งผมก็มี ความยินดีและต้อนรับด้วยความเต็มใจและให้ข้อมูลต่าง ๆ ตามที่ผมได้ไปเห็นมา ในนิमित บางกลุ่มบางคนก็อยากมาลองภูมิหรือมาจ้องจับผิดจับถูกกับผมก็มี ซึ่ง ตัวผมเองมีความเหนื่อยหน่ายต่อกลุ่มคนประเภทนี้เหลือเกิน เพราะเมื่อเขามาด้วย วัตถุประสงค์อย่างนี้ มันไม่เป็นการดีหรือไม่ได้ประโยชน์อะไรเลยทั้งสองฝ่าย ซึ่งนอกเหนือจากการไม่เกิดประโยชน์ทั้งสองฝ่ายแล้ว ยังทำให้ผมต้องเสียเวลา เขียนจดหมายเรื่องนิमितของผมที่มีประจำคืนต่อบุคคลอื่น ๆ ด้วย

เมื่อถึงเวลากลางคืนประมาณ 3 ทุ่มเศษ ๆ ของวันที่ 12 มกราคม 2528 ผมก็ได้เข้านอนตามปกติ เพราะรู้สึกง่วงนอนเหลือเกิน ตลอดถึงประสาททางร่างกายของผมเพิ่มความถี่ขึ้นทุกที่ประสาทที่ว่านี้คือประสาทหูและตาอันเป็นสัญญาณเตือน หรือเป็นสิ่งหนึ่งที่บอกผมว่าต้องเข้านอนเพื่อเตรียมตัวไปกับท่านครูบาคุณธำและ ท่านพญาพิงคราช ซึ่งปกติท่านทั้งสองก็จะลงมาในช่วงเวลานี้เป็นประจำทุกวัน

เมื่อผมเข้านอนแล้วผมได้ทำจิตใจให้เป็นสมาธิ เมื่อจิตใจเป็นสมาธิแล้ว ผมได้หลับสนิทไปเป็นเวลาเท่าไรก็ไม่ทราบมารู้สึกตัวอีกทีก็ได้ยินอยู่เคียงข้างครุฑา คณธำและพญาพิงคราช ซึ่งท่านทั้งสองยืนอยู่ไม่ห่างไกลจากตัวผมเท่าไรนัก คือประมาณ 1 ศอกกว่าๆ และในตอนนั้นผมได้เห็นร่างอีกร่างหนึ่งของผม (นายไพศาล แสนไชย) นอนอยู่ในลักษณะนอนหงายมือขวาทำบอยุ่บนมือซ้าย

พญาพิงคราชเห็นผมมองดูร่างของตัวเอง ท่านได้พูดขึ้นว่า “ใครนอนอยู่ที่นั่น”

ผมได้เรียนบอกท่านไปว่า “ผมเองครับ”

พญาพิงคราชได้หัวเราะขึ้นเล็กน้อยแล้วพูดขึ้นอีกว่า “อาลัยร่างกายของ ตัวเองไหม”

“ไม่อ้าลัยครับ” ผมตอบ

ท่านได้หัวเราะขึ้นอีก ในตอนนี้ผมได้เรียนถามพญาพิงคราชอีกว่า “ท่านพญา พิงคราชครับ ทำไมร่างที่ผมนอนอยู่และร่างที่ยืนอยู่นี้ ทำไมการแต่งตัวหรือ การสวมเสื้อผ้าจึงไม่เหมือนกัน” (ทั้งนี้ผมขออธิบายให้ท่านผู้อ่านได้รู้ว่า ร่างที่ผม นอนอยู่นั้นใส่เสื้อยืดคอกลมแขนยาวสีฟ้า ส่วนกางเกงก็ใส่ชุดนอนแต่ร่างกายที่ยืนอยู่ เคียงข้างท่านอาวุธทั้งสองนั้นใส่กางเกงสีเขียวอ่อนๆ เป็นกางเกงขายาวได้รูปทรงดี และที่เอวปลายสุดของขากางเกงมีสายปักดินสีทองและมีผ้าคล้ายภูห้อยอยู่)

พญาพิงคราชได้ยินผมถามดังนั้น ท่านจึงพูดขึ้นเพื่อตอบคำถามผมว่า “ของสิ่งนั้นมันเป็นทิพย์นะและที่มันมีความแตกต่างกันนั้นเพราะว่าความละเอียด ของทั้ง 2 ร่างไม่เท่ากัน ซึ่งเรื่องนี้เอาไว้ให้ออกาสดี ๆ จะเล่าให้ฟังนะ ว่าแต่ตอนนี้ เราไปกันเถอะ เพราะไม่มีเวลามากนัก”

ผมตอบว่า “ดีครับ”

หลังจากนั้นท่านทั้งสองก็ได้พาผมไปในลักษณะลอยและปลิวออกไปจาก ที่นั้นเหมือนทุกครั้ง โดยผ่านหลังคาบ้านผม ซึ่งเป็นหลังคามุงกระเบื้องโดยไม่ได้ชน กับหลังคาบ้านเลย

ครูปาคันธา, พญาพิงคราช ได้พาผมเหาะไปอย่างรวดเร็วโดยผ่าน ความเว้งว่างเปล่าและความเงียบยิ่งไกลมากเท่าไรตัวผมเองรู้สึกว่ามีคว่างเปล่า และความเงียบมากเท่านั้น ท่านทั้งสองได้พาผมไปไกลพอสมควร จึงได้พาผม ลงไปในสถานที่แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนั้นมีลักษณะเป็นลานกว้างใหญ่มาก ลานนี้มีลักษณะเป็นวงกลม และเราทั้งสามคนได้มาหยุดและยืนอยู่ตรงกลาง ของวงกลมนั้น ผมได้สังเกตเห็นตามแนวของวงกลมมีต้นไม้อยู่เป็นช่วง ๆ ช่วงหนึ่งประมาณ 30 ต้น

ครูปาคันธา พญาพิงคราช พาผมเข้าไปใกล้ ๆ ต้นไม้เหล่านั้น ต้นไม้ มีลักษณะเป็นพุ่มสูงกว่าตัวผม (นายไพศาล แสนไชย) ประมาณ 2 ช่วง ลำต้นใหญ่ เท่าตัวของคนกิ่งก้านสาขาลายต้นไทรที่มีอายุร้อย ๆ ปี ดอกคล้ายกับดอกบัวต้นไม้ ต่าง ๆ เหล่านี้ได้ส่งกลิ่นหอมตลบอบอวลไปทั่วบริเวณนั้น ในนิมิตผมจะเรียนถามท่าน ทั้งสองว่าต้นไม้ต่าง ๆ เหล่านี้ใครนำมาปลูก พอผมจะเอ่ยปากถาม ท่านครูปาคันธา ท่านได้ตอบคำถามผมเหมือนจะรู้ล่วงหน้าว่าคำถามผมเป็นอย่างไร ท่านได้ตอบ ให้ผมทราบว่า “ต้นไม้ต่าง ๆ เหล่านี้มีชื่อว่าคนที่นำมาปลูก มีชื่อว่า

(ถ้าท่านผู้อ่านอยากรู้อยากทราบขอให้ถามผมเป็นการ เฉพาะตัวเท่านั้น) ซึ่งการปลูกไม่เหมือนกับการปลูกของทางโลกมนุษย์หรอกนะ ที่โลกแห่งนี้เขาปลูกแบบไม่ต้องใช้มือ ใช้แต่เพียงอำนาจทิพย์กันล้วน ๆ แหละนะ” คำตอบนี้ทำให้ผมเข้าใจดีขึ้น

จากนั้น ท่านทั้งสองได้พาผมเดินวนไปทางขวามือของแนววงกลมซึ่งเป็น ช่องว่างของต้นไม้เหล่านั้นอยู่ ผมจึงได้รู้ว่าตามช่องว่างของต้นไม้เป็นห้วงวน และท่านทั้งสองก็พาผมไปที่ห้วงวนสายหนึ่งซึ่งมองเห็นไปข้างหน้าสุดลูกหูลูกตา คว่างกว้างของถนนสายนี้ประมาณ 20 วา ผมมีความรู้สึกว่ารถนนสายนี้มีความนุ่มเหมือนกับปูพรมแต่ผมมองไปที่เท้าของผมก็ไม่เห็นมีพรมแม้แต่ผืนเดียว

ในขณะที่ท่านทั้งสองได้พาผมเดินไปนั้น ท่านได้สนทนากันไปด้วย บางครั้ง พญาพิงคราชได้พูดเตือนสติผมว่า “ให้ดูบ้านเมืองนี้ให้ดีนะว่าบ้านเมืองนี้เป็นอย่างไร เพื่อที่จะได้จำและนำไปเล่าให้คนในโลกมนุษย์ฟัง...”

ผมพยักหน้าและรับคำก็ได้สังเกตบ้านเมืองนี้ว่ามีลักษณะเหมือนมณฑป ที่ครอบรอยพระพุทธรูปาทตากผ้า และพระพุทธรูปพุทธบูชา ขนาดความกว้างใหญ่ เท่าๆ กันมณฑปนี้มี สีเขียว (ยอดทองอ่อน) ตลอดทั้งหลัง ตรงปลายยอดมณฑปนั้น จะส่องแสงเป็นประกายวาววับตลอด ซึ่งผม (นายไพศาล แสนไชย) ไม่ทราบว่าเป็นของ ที่ส่องแสงประกายนั้นเป็นอะไร

เมื่อผมเดินผ่านบ้านเมืองที่มีลักษณะดังกล่าวและบ้านเมืองเหล่านี้อยู่ห่างกัน ประมาณ 500 เมตร ต่อ 1 หลังสภาพบรรยากาศทั่วไปเย็นพอสมควร ความสว่างไสว เหมือนกับตอนเช้าของโลกมนุษย์เรานอกจากนั้น ยังมีความสงบ ไม่อีกที่กึกก้องโครม มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย และผมก็ได้เห็นผู้คนที่อยู่ในที่นั้นมีความสุข ซึ่งจะสังเกตได้จากสีหน้า ซึ่งแต่ละท่านมีใบหน้าที่ยิ้มเอิบยิ้มระรื่นกันทุกคน และผู้คนที่อยู่ในหมู่บ้านนี้รู้ การมาของครูปาคันธา พญาพิงคราชพร้อมทั้งผมเพราะผู้คนที่อยู่ในแดนนี้นั่งพับเพียบตามแนวถนนพร้อมกับยกมือไหว้ขึ้นเวลาครูปาคันธา ท่านพญา พิงคราชพร้อมทั้งผมเดินผ่าน

ครูปาคันธา พญาพิงคราช พาผมเดินผ่านบ้านหรือเมือง ซึ่งมีลักษณะคล้าย มณฑปนี้ไปหลายหลังต่อหลายหลัง จนได้มาหยุดอยู่ที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง บ้านหลังนี้ มีลักษณะเหมือนบ้านหลังอื่น ๆ เช่นกัน และที่หน้าบ้านหลังนี้ก็มีคนคอยต้อนรับอยู่ บุคคลที่อยู่ในบ้านหลังนั้นเมื่อเห็นคณะของผมไปถึงก็ได้นั่งคุกเข่าพร้อมทั้งยกมือไหว้ขึ้น ท่านอาวุโสทั้งสองรวมทั้งผมก็ยกมือไหว้ตอบ

เสร็จแล้ว ผมจึงได้เรียนถามพญาพิงคราชว่า “ที่นี่มันคืออะไร”

“ที่นี่เป็นอะไร ที่ไหน คนๆ นี้จะเป็นคนบอกให้” พญาพิงคราชตอบ “ขอให้ ไพศาลฟังเขาพูดให้ดีๆ แล้วกัน” พร้อมกันนั้นผมก็ได้ยินคนที่นั่งคอยต้อนรับคณะของผม อยู่พูดขึ้นมาว่า “ขอนิมนต์และเชิญท่านพญาฯ พร้อมทั้งไพศาลขึ้นบนศาลา” คนๆ นั้นพูดพร้อมกับยืนขึ้นแล้วเดินนำหน้าคณะของผมเพื่อขึ้นไปบนศาลาหลังนั้น

เท่าที่สังเกตบุคคล ๆ นี้เป็นผู้ชายมีรูปร่างสูงใหญ่ประมาณ 180 เซนติเมตร อายุประมาณ 60 ปี ไว้ทรงผมแสกกลาง นุ่งกางเกงขายาวสีชมพูรูป สวมเสื้อ แขนยาวสีเทารูปเช่นกัน เมื่อท่านทั้งสองและผมขึ้นมาถึงศาลาหลังใหญ่นั้นแล้ว ท่านครูปาฯ ได้นั่งตรงศาลานั้น ซึ่งมีเก้าอี้ให้นั่งคนละตัว ส่วนผม (นายไพศาล) ก็ได้ นั่งเก้าอี้อยู่ตรงหน้าและห่างจากตรงที่ท่านครูปาและท่านพญาประมาณ 5 ศอก

หลังจากนั่งกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว พญาพิงคราชได้พูดทักทายชายคนนั้น ก่อนว่า “มีชื่อว่าอะไร จากโลกมนุษย์มาเมื่อไร ปัจจุบันนี้มีชื่อว่าอย่างไรให้บอกไปได้ เพราะว่าข้าฯ พาคนของข้ามาแล้ว สิ่งใดที่ควรบอกก็บอกหรือส่งไปได้ สิ่งที่ไม่สมควร บอกก็ไม่ต้องบอก เพราะถึงเวลาของตัวสุแล้ว”

ชายคนนั้นได้ยกมือไหว้ขึ้นพร้อมกับพูดขึ้นมาว่า “ตัวข้าฯ นี้มีความ ปิติยินดีที่จะได้ส่งเรื่องราวไปยังโลกมนุษย์ของเรา ตัวข้าฯ มาอยู่ที่นั่นแล้ว ซึ่งก่อนที่จะพูด ตัวข้าฯ จะพูดเรื่องราวต่าง ๆ ลงไปในตัวข้าฯ ขอกราบ มนัสการท่านครูปา ท่านพญาพิงคราช และขอทำความรู้จักกับ “ไพศาล” ด้วย ชายคนนั้นยกมือไหว้ มาทางผม ผมก็ยกมือไหว้ตอบ

“ตัวข้าฯ นี้มีชื่อว่า **“นายคำเก็ง”** เป็นชื่อสมัยที่อยู่โลกมนุษย์ ได้ตายจากโลก มนุษย์เมื่อเดือน 4 ขึ้น 12 ค่ำ ปี พ.ศ. 1672 ด้วยโรคลมชักกระตุก เมื่อตายจาก โลกมนุษย์แล้วตัวข้าฯ นี้ก็ได้ไปเสวยสุขอยู่ที่กุศลผลบุญของตัวของข้าฯ เอง เมื่อข้าง สิ้นบุญจากกุศลผลบุญของตัวเองแล้ว ข้าฯ ก็ต้องไปเกิดในโลกมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้เพราะว่าตัวข้าฯ ก็ยังไม่หมดเชื้อเกิดและต้องเวียนว่ายตายเกิดไปตามกฎวัฏสงสาร ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้วางไว้เช่นกัน **แต่ในตอนนี้ตัวข้าฯ ได้รับคำบัญชาจากเทวโลก** ให้มาอยู่ที่นี้และที่นี้ก็คือวิมานที่สามารถปกป้องรักษาบ้านเมืองแต่ละเมืองที่มีอยู่ใน เมืองไทยให้อยู่ร่มเย็นเป็นสุขและรักษาบ้านเมืองไว้ไม่ให้ล่มจมไปในแผ่นดิน ซึ่งขั้นนี้ เป็นขั้นอะไร มีหน้าที่อย่างไรและมีกัณฑ์ท่านครุบาและท่านพญากัทราบแล้วตัวข้าฯ จะไม่บอกให้”

มาถึงตอนนี้ ครุบาคันธาได้พูดขึ้นมาว่า “ตัวข้าฯ ทั้ง 2 นี้รู้แต่ไพศาลเขาไม่รู้ ให้บอกนายไพศาลทราบไว้ด้วย”

ชายคนนั้นซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “คุณลุงคำเก็ง” นะครับ เมื่อได้ยิน ท่านครุบาพาพูดท้วงติงขึ้น จึงได้พูดขึ้นว่า “เออจริงแท้ๆ” แล้วคุณลุงคำเก็งได้หันหน้า มาพูดกับผม (นายไพศาล แสนไชย) อีกว่า

“ตัวข้าฯ อยู่ในวิมานแห่งนี้เพื่อทำหน้าที่ปกป้องรักษาบ้านเมืองไม่ให้สูญหาย หรือล่มจมไปโดยเฉพาะตัวข้าฯ ลุงคำเก็งมีหน้าที่รักษาเฉพาะจังหวัดบุรีรัมย์ไว้ ซึ่งแถวนี้หรือขั้นนี้ทั้งหมดมีอยู่ 137 หลัง ซึ่งแต่ละหลังแต่ละคนก็มีหน้าที่อย่างเดียวกันคือรักษาบ้านเมืองไว้ไม่ให้สูญหายเช่นกัน เออนี่นะไพศาล เรื่องที่ลุงจะพูดหรือส่งไป ในครั้งนี้ก็คือเรื่องความเป็นมาของ **“ปราสาทหินเขาพนมรุ้ง”** ซึ่งปราสาทหิน เขาพนมรุ้งนี้ ลุงก็เป็นคนหนึ่งที่ได้ทำการก่อสร้างซึ่งเรื่องนี้ลุงจะเล่าให้หมด มันก็ยาวไปลุงจะขอเล่าเฉพาะที่สำคัญที่หมู่คนในโลกมนุษย์ยังไม่รู้ให้ได้ว่ารู้ได้ทราบ

จากนั้น คุณลุงคำเก็งก็ได้เล่าเรื่องปราสาทเขาพนมรุ้งให้ผมฟังซึ่งก่อนที่จะเล่า ท่านครุบาคันธาและท่านพญาพิงคราชท่านได้เตือนสติให้ผมว่า “เออ...นี่นะไพศาล ให้ตั้งใจฟังให้ดีนะ เขาจะเล่าให้ฟังแล้ว ผมก็รับคำไว้ คุณลุงคำเก็งจึงได้เล่าเรื่อง ปราสาทหินเขาพนมรุ้งให้ฟังดังต่อไปนี้

“เมื่อก่อนนี้ สถานที่บนเขา เป็นสถานที่บูชาเช่นไหว้หมู่ภูตผีปีศาจซึ่งคน ในชุมชนเหล่านั้นเขากำลังนิยมนับถือกันไปว่า ผู้ที่บันดาลทุกข์ สุข ให้กับเขา คือ ผีปู่ย่าตายายที่ล่วงลับไปแล้ว ถ้าใครไม่มาเช่นไหว้หรือบวงสรวงก็จะต้องถึงคราว เกิดอาเพศหรือเกิดความวิบัติไปต่าง ๆ นานา ในตอนนั้นมีชุมชนใหญ่ชุมชนหนึ่ง มีชื่อว่า **“ชุมชนโนนศิลา”** มีหัวหน้าชุมชนชื่อว่า **“ยอดสินวาเย”** เป็นผู้ปกครอง ชุมชนนี้เมื่อปี พ.ศ. 1387 - 1495”

“ต่อมา **“ยอดสินวาเย”** ผู้เป็นหัวหน้าชุมชนมีความคิดเห็นในเรื่องบาปบุญ คุณโทษที่ตัวเองได้ชักชวนให้ชาวบ้านฆ่าสัตว์เช่น วัว ควาย หมู ไก่ ดังนี้ ซึ่งปีหนึ่ง จะต้องฆ่าสัตว์มาเช่นไหว้บวงสรวงผีปู่ย่าตายายอย่างละ 10 ตัว คือ วัว 10ตัว ควาย 10 ตัว หมู 10 ตัว กวาง 10 ตัว ไก่ 10 ตัว ซึ่งสัตว์เหล่านี้ถูกฆ่ามาแล้วเป็นจำนวน 1,000 กว่าตัวขึ้นไป เมื่อ**ยอดสินวาเย**นี้ขึ้นมาที่ไรก็เกิดบังเกิดความสลดและสังเวชใจ มองเห็นบาปกรรมที่จะต้องชดใช้รออยู่เบื้องหน้า จึงได้ตัดสินใจสละตัวออกจาก ตำแหน่งหัวหน้าชุมชนโนนศิลาเพื่อมารักษาศีลบำเพ็ญสมณธรรมอยู่บนเขาแห่งนี้

“หลังจากนั้นมา ก็ได้ตั้งสถานที่บนเขานั้นเป็นสำนักปฏิบัติธรรมขึ้นโดย ให้ชื่อว่า “สำนักสินวายุะ ปุณฺณมาราม” โดยเอาชื่อของตัวเองมาตั้งเป็นชื่อของสำนัก” คุณลุงคำเก็ง ได้พูดย้ำกับตัวผมแล้วพูดต่อไปอีกว่า

“นอกจากตัวของสินวายุะยอมสละเพื่อที่จะมาปฏิบัติธรรมก็ยังได้ชักชวน ผู้เฒ่าในการรักษาศีลให้ทาน และเมตตาภาวนาให้มาปฏิบัติด้วยกันแล้วทุก ๆ วันตัวของยอดสินวายุะก็ได้แผ่เมตตาไปหาสรรพสัตว์ทั้งหลาย ที่ตัวเองได้เคยฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เพื่อให้รับเอาบุญอันนี้แล้วขอให้โอสถกรรมต่อกัน และบุญอันนี้นี้แหละก็ได้ ตอบสนองแก่ “ยอดสินวายุะ” พอสมควร ท่านยอดสินวายุะผู้นี้ก็ได้ตั้งหน้าตั้งตา ปฏิบัติธรรมอยู่ที่บนเขาแห่งนี้จนสิ้นอายุขัยเมื่อเดือน 6 ขึ้น 15 ค่ำปี พ.ศ. 1498 รวมอายุของยอดสินวายุะ ได้ 103 ปี”

“เมื่อยอดสินวายุะสิ้นอายุขัยแล้ว สำนักปฏิบัติธรรมแห่งนี้ก็ขาดผู้คนดูแล จึงถึงกาลชำรุดทรุดโทรมไป แต่ในบางครั้งคนบางกลุ่มหรือบางคนก็ยังใช้เป็นที่พักผ่อน สบายใจเหมือนเดิม”

“ที่สำนักปฏิบัติธรรมนี้ได้ผลัดเปลี่ยนกันเป็นที่บวกรวมเช่นให้เจ้าปู่ยาตาทายาย มาเป็นระยะ ๆ จนบรรลุถึงปี พ.ศ. 1635 ก็ได้มีบุคคลหนึ่งเป็นผู้รู้ธรรมและรอบรู้ ถึงเทพวิญาณต่าง ๆ ได้มาปฏิบัติตนเพื่อให้รู้แจ้งเห็นจริงในพระพุทธศาสนาคน ๆ นี้มีชื่อว่า “ราเชนทร์”

ผม (นายไพศาล แสนไชย) ว่า “ราเชนทร์ดาบส ผู้นั้นยังตั้งอยู่ในนิเวศธรรม 5 ประการ หลายข้อเช่นว่า มีความปลงเลสงสัยว่า พระพุทธเจ้าโคตมะของเราจะมีจริงหรือไม่ และถ้าหากว่าปฏิบัติตนตามที่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้อบรมสั่งสอนมวลมนุษยชาติจะสำเร็จล่วงพ้นจากความทุกข์ ได้จริงหรือไม่ ราเชนทร์ดาบสเกิดความไม่แน่ใจ จึงได้หันมายึดเอาเทพเทวา เช่น พระนารายณ์ พระอิศวรเป็นที่พึ่งควบคู่กันไปด้วย”

“ท่านราเชนทร์ดาบส” ผู้นี้ได้ปฏิบัติธรรมและยึดสถานที่นี้เป็นที่บวกรวม เทพเทวาทังหลายเป็นระยะ ๆ หรือเป็นเวลาสลับกันไปตามวาระและโอกาสเช่นใน วันเพ็ญวิสาขปุรณมี หรือวันอาสาฬหปุรณมีท่านราเชนทร์ผู้นี้ก็ได้ปฏิบัติธรรมอันมี ศีลมัย ทานมัย ภาวนามัย อีกทางหนึ่ง

“ด้านศีลมัย ท่านจะปฏิบัติตนอย่างเคร่งครัดโดยได้ยึดถือศีล 8 เป็นหลัก ในวันหนึ่งยามหนึ่งดังนี้

“ด้านทานมัยท่านได้ปฏิบัติทานให้แก่หมู่ชุมชนที่อยู่ในถิ่นนั้น โดยได้แจก ของให้แก่คนยากจน ทั่วไปสิ่งของเหล่านี้ได้แก่ถั่ว งา พริกมะเขือ เป็นต้น”

“ด้านภาวนามัยท่านได้ปฏิบัติภาวนาโดยอาศัยมูลกัมมัฏฐานเบื้องต้นคือนิกังข หรือเจริญสมาธิ กัมมัฏฐานโดยอาศัยเกสา โลมานะชาทันตาคะ โจ เป็นของไม่แน่นอน และจรรีงยังยืน มีความเสื่อมสลายไปตามอายุวัยและสังขาร ท่านได้ปฏิบัติธรรมอยู่ที่นี่ ซึ่งเป็นที่วิเวกเหมาะแก่การบำเพ็ญสมณธรรมจนได้สำเร็จญาณชั้นหนึ่งคือมี เจโต ปริยญาณ สามารถรู้ล่วงวาระจิตของคนอื่นได้อย่างแม่นยำแต่ก็เป็นไปได้ชั่วคราวเท่านั้น”

“ส่วนทางด้านการยึดเอาเทพเทวาเช่นพระนารายณ์ ท่านราเชนทร์ดาบส ผู้นี้ก็ได้บวกรวมอ่านโองการต่อพระอิศวรและพระนารายณ์ที่ตัวเองยังยึดถือ อยู่ตามวาระและโอกาสตลอดถึงประเพณีที่เขาทำกันอยู่ในสมัยนั้น”

“ดังนั้นถ้าหากว่าลุงคำเก็งจะว่าไปแล้ว (ลุงคำเก็งได้หันหน้ามาทางผม นายไพศาลแสนไชย) แล้วพูดขึ้นว่า “หากท่านราเชนทร์ดาบส ไม่มีความปลงเลสงสัย ว่าพระพุทธเจ้ามีจริงแล้วหรือไม่มีนิเวศธรรม 5 ประการอยู่ภายในใจ และไม่ต้องยึดเอา พระพรหม หรือพระนารายณ์มาเป็นที่พึ่งท่านราเชนทร์ดาบสผู้นี้ก็ต้อง

ล่องพันทุกข์ ในวาระสังสารวัฏในชาตินั้นอย่างแน่นอน แต่ด้วยเหตุที่มีความล่งเลงสัยหรือ ความวิตกกังวล อย่างนี้ จึงทำให้ท่านราเชนทร์ดาบสต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ใน โลกมนุษย์ในปัจจุบันอีก ซึ่งเกิดเป็นใครนั้นตัว ลุงคำเก็งจะพูดหรือบอกให้ในวาระ ต่อไปนี้” คุณลุงคำเก็งพูดพร้อมกับหัวเราะขึ้นอย่างพอกพอกใจ

“ตัวท่านราเชนทร์ดาบสผู้นี้ได้ปฏิบัติตนเพื่อให้พ้นทุกข์อยู่ในหุบเขา พนมรุ้งได้ 10 ปี ก็ได้จุติคือตาย จากโลกมนุษย์เมื่อเดือนอ้ายแรม 13 ค่ำ ปี พ.ศ. 1645 อายุได้ 97 ปี 4 เดือน 16 วัน”

มาถึงตอนนี้ คุณลุงคำเก็งได้หยุดพูดไประยะหนึ่ง ผมได้สังเกตดูเหมือนว่า ท่านกำลังนึกถึงอะไรบางอย่าง บางอย่าง เพราะท่านทำท่าหนึ่งเงิบไป แล้วเงยหน้า ขึ้นสู่เบื้องบน แล้วพูดโดยหันมาทางผม (นายไพศาล แสนไชย) ว่าสถานที่บนเขา พนมรุ้งนี้ ถ้าจะว่าไปแล้วผลักดันเปลี่ยนเป็นพุทธสถานหรือสำนักปฏิบัติธรรมและ เทวสถานซึ่งเรื่องเช่นนี้ก็สุดแล้วแต่หัวหน้าชุมชนสมัยนั้นว่ามีจิตใจโน้นเอียงไปทางใด อย่างเช่น พญาเจ้าสุริยะ วรรณที่ 2 ได้สร้างปราสาทหินขนาดเล็ก ๆ ไว้เพื่อเป็นการบวงสรวงเทพเทวาทั้งหลายและพญาเจ้าวรรณที่ 5 ได้ ถวายที่ไร่นา (ที่ดิน) ให้กับ

“ด้านภาวนามัยท่านได้ปฏิบัติภาวนาโดยอาศัยมูลกัมมัฏฐานเบื้องต้นคือนิกังถ หรือเจริญสมาธิ กัมมัฏฐานโดยอาศัยเกสา โลมานะชาทันตาคะ โจ เป็นของไม่แน่นอน และจีรังยั่งยืน มีความเสื่อมสูญไปตาม อายุวัยและสังขาร ท่านได้ปฏิบัติธรรมอยู่ที่นี่ ซึ่งเป็นที่วิเวกเหมาะแก่การบำเพ็ญสมณธรรมจนได้สำเร็จญาณ ชั้นหนึ่งคือมี เจโต ปริยญาณ สามารถรู้ล่องวาระจิตของคนอื่นได้อย่างแม่นยำแต่ก็เป็นไปได้ชั่วคราว ชั่วคราว เท่านั้น”

“ส่วนทางด้านการยึดเอาเทพเทวาเช่นพระนารายณ์ ท่านราเชนทร์ดาบส ผู้นี้ก็ได้อบสรวงอ่านโองการ ต่อพระอิศวรและพระนารายณ์ที่ตัวเองยังยึดถือ อยู่ตามวาระและโอกาสตลอดถึงประเพณีที่เขา ทำกันอยู่ใน สมัยนั้น”

“ดังนั้นถ้าหากว่าลุงคำเก็งจะว่าไปแล้ว (ลุงคำเก็งได้หันหน้ามาทางผม นายไพศาลแสนไชย) แล้วพูด ขึ้นว่า “หากท่านราเชนทร์ดาบส ไม่มีความล่งเลงสัย ว่าพระพุทเจ้ามีจริงแล้วหรือไม่มีนิรันดรธรรม 5 ประการอยู่ภายในใจ และไม่ต้องยึดเอา พระพรหม หรือพระนารายณ์มาเป็นที่พึ่งท่านราเชนทร์ดาบสผู้นี้ก็ดอง ล่องพันทุกข์ ในวาระสังสารวัฏในชาตินั้นอย่างแน่นอน แต่ด้วยเหตุที่มีความล่งเลงสัยหรือ ความวิตกกังวล อย่างนี้ จึงทำให้ท่านราเชนทร์ดาบสต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ใน โลกมนุษย์ในปัจจุบันอีก ซึ่งเกิดเป็นใครนั้นตัว ลุงคำเก็งจะพูดหรือบอกให้ในวาระ ต่อไปนี้” คุณลุงคำเก็งพูดพร้อมกับหัวเราะขึ้นอย่างพอกพอกใจ

“ตัวท่านราเชนทร์ดาบสผู้นี้ได้ปฏิบัติตนเพื่อให้พ้นทุกข์อยู่ในหุบเขา พนมรุ้งได้ 10 ปี ก็ได้จุติคือตาย จากโลกมนุษย์เมื่อเดือนอ้ายแรม 13 ค่ำ ปี พ.ศ. 1645 อายุได้ 97 ปี 4 เดือน 16 วัน”

มาถึงตอนนี้ คุณลุงคำเก็งได้หยุดพูดไประยะหนึ่ง ผมได้สังเกตดูเหมือนว่า ท่านกำลังนึกถึงอะไรบางอย่าง บางอย่าง เพราะท่านทำท่าหนึ่งเงิบไป แล้วเงยหน้า ขึ้นสู่เบื้องบน แล้วพูดโดยหันมาทางผม (นายไพศาล แสนไชย) ว่าสถานที่บนเขา พนมรุ้งนี้ ถ้าจะว่าไปแล้วผลักดันเปลี่ยนเป็นพุทธสถานหรือสำนักปฏิบัติธรรมและ เทวสถานซึ่งเรื่องเช่นนี้ก็สุดแล้วแต่หัวหน้าชุมชนสมัยนั้นว่ามีจิตใจโน้นเอียงไปทางใด อย่างเช่น พญาเจ้าสุริยะ วรรณที่ 2 ได้สร้างปราสาทหินขนาดเล็ก ๆ ไว้เพื่อเป็นการบวงสรวงเทพเทวาทั้งหลายและพญาเจ้าวรรณที่ 5 ได้

ถวายที่ไร่นา (ที่ดิน) ให้กับเทศานแห่งนี้ ซึ่งเรื่องนี้คนทางโลกมนุษย์ก็พอจะทราบกันบ้างแล้ว ตัวลงจะไม่ขอเล่า”

“เรื่องนี้คุณลุงคำเก็งอยากจะพูดไปนี้ก็คือเรื่องการสร้างปราสาทหิน เขาพนมรุ้งครั้งใหญ่ที่สุด ซึ่งสร้างเสร็จสมบูรณ์แบบดังที่เห็นในปัจจุบันซึ่งถึงแม้จะ ชำรุดทรุดโทรมไปบ้างก็ยังเห็นถึงความรุ่งเรืองของการสร้างปราสาทหินในสมัยนั้น ซึ่งเรื่องนี้ตัวคุณลุงจะขอบอกไป ก็ขอให้ไพศาลผู้เป็นหลานในเมืองมนุษย์ฟังให้ดึนะ”

ผม (ไพศาล) ก็รับคำว่าตั้งใจฟัง เสร็จแล้วคุณลุงคำเก็งผู้เป็นเทพหรือ เทวดารักษาเฉพาะจังหวัดบุรีรัมย์ได้เล่าให้ผม (นายไพศาล แสนไชย) ได้ฟังดังนี้

“หลังจากที่พญาเจ้าสุริยวงษ์ที่ 2 ได้เริ่มก่อสร้างปราสาทหินไว้เพื่อ เป็นการบวงสรวงต่อองค์พระอิศวร พระนารายณ์ และเทพดาต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะว่า พญาเจ้าสุริยวงษ์ที่ 2 มีจิตใจฝักใฝ่และเลื่อมใสต่อองค์เทพทั้งหลาย การก่อสร้าง ได้สร้างเพียงปราสาทหินทางขวามือ ยังไม่ทันสร้างต่อไปอีก พญาเจ้าสุริยวงษ์ที่ 2 ก็ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์เสียก่อน ปราสาทหินนี้ก็ได้หยุดชะงักไปและถึงกาล ชำรุดทรุดโทรมไปตามลำดับ และพญาเจ้าสุริยวงษ์ที่ 2 ได้จุติคือตายจาก โลกมนุษย์ไปเมื่อเดือน 5 ขึ้น 7 ค่ำ ปี พ.ศ. 1693 อายุได้ 105 ปี

“ต่อมาได้มีหลานของพญาเจ้าสุริยวงษ์ที่ 2 ซึ่งมีชื่อว่า “ท่านพญาเจ้านเรนทราทิตยวงศา” ซึ่งท่านผู้นี้เป็นผู้มีจิตใจฝักใฝ่ในทางธรรมและการบูชา บวงสรวงต่อเทพเทวดาต่าง ๆ ซึ่งเหมือนกับบรรพบุรุษของท่านได้อบรมสั่งสอนกันมา ดังนั้น ท่านพญาเจ้านเรนทราทิตยวงศาจึงได้นำเรื่องราวเกี่ยวกับการก่อสร้างปราสาทหินเขาพนมรุ้งปรึกษากับท่านหิรัญวงศา ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของท่าน นเรนทราทิตยวงศา ทั้งนี้ เพื่อสืบเจตนารมณ์ของพญาเจ้าสุริยวงษ์ที่ 2 ผู้เป็นปู่”

“เมื่อตกลงกันแล้วจึงได้ประชุมปรึกษากับหมู่ข้าแผ่นดินที่เมือง “แอตโทบัน” ซึ่งปัจจุบันคือเมืองไพรินและกำปงโสม” ในประเทศกัมพูชา ซึ่งแต่ก่อนมาสมัยนั้น ยังเป็นเมืองขึ้นของสยามประเทศ (ประเทศไทย) อยู่เมื่อประชุมตกลงกับทางบ้านเมือง ของตนเองแล้ว ท่านพญาเจ้านเรนทราทิตยวงศาและท่านหิรัญวงศาจึงได้เดินทาง มาที่ชุมชนใหญ่ในถิ่นเขาพนมรุ้งแห่งนี้ซึ่งมีชื่อว่า “ชุมชนโทกแก้วกาวิ” โดยได้ตกลงกันให้เอาคนที่จะมาช่วยสร้างปราสาทหินบนเขาพนมรุ้งข้างละ 500 คน

รวมเป็น 1,000 คน แต่ละฝ่ายคือทั้งฝ่ายเมืองแอตโทบัน และชุมชนโทกแก้วกาวิ จะต้องมีหัวหน้าควบคุมงานข้างละ 40 คน รวมเป็น 80 คน ซึ่ง 80 คนนี้มีความสำคัญ ต่อการก่อสร้างปราสาทหินเขาพนมรุ้งเป็นอย่างมาก ซึ่งข้าฯ จะขอบอกว่า คนงานทั้งหมดนี้จะต้องขึ้นอยู่กับพญาเจ้านเรนทราทิตยวงศาแต่เพียงผู้เดียว เพราะเป็นผู้มีอำนาจและบารมี”

ต่อจากนั้นคุณลุงคำเก็งได้พูดต่อกับผม (นายไพศาล แสนไชย) อีกว่า คนงานทั้งหมดนั้น ข้าจะไม่ขอบอกหมดนะ ข้า (ตัวคุณลุงคำเก็ง) จะขอเฉพาะ 80 คน ที่เป็นหัวหน้าคนงานของแต่ละฝ่ายเท่านั้น

“ฝ่ายชุมชนโทกแก้วกาวิ” มีรายชื่อดังนี้

1. นายหลวง เป็นหัวหน้า
2. นายพิเป้ย
3. นายทุมทาบ
4. นายยุย

สังข์	5. นายปอปปิน	6. นายเทิด	7. นายสิมพะลี	8. นายเม็ด
	9. นายเอ็ด	10. นายบ่วงคาย	11. นายบุ	12. นายเพี้ย
	13. นายโนน	14. นายวีต	15. นายเถื่อ	16. นายบัน
	17. นายโกก	18. นายทิพย์	19. นายเม้า	20. นายลีนา
	21. นายแจ่ม	22. นายดั่ง	23. นายหว่าน	24. นายไหว
จันทร์	25. นายแกม	26. นายหมื่น	27. นายมี	28. นายทอง
	29. นายปี	30. นายสุน	31. นางเปี้ยว	32. นางยอน
	33. นางอุป	34. นางทิพย์	35. นางดา	36. นางบุ
	37. นางแถบ	38. นางแถม	39. นางยอ	40. นาง
	หมาน			
“ฝ่ายเมืองแฮตโทบั้นหรือเมืองไพรินแจดกำปงโสมปัจจุบัน” มีรายชื่อดังนี้				
แ่ง	1. นายเทื่อง	2. นายมา	3. นายมู	4. นายสิต
	5. นายศาสตยา	6. นายทอน	7. นายกอน	8. นายบุญ
	9. นายเกสะ	10. นายนูน	11. นายสำรวจ	12. นายละ
	13. นายละวาก	14. นายบุย	15. นายเปื่อ	16. นายสา
	17. นายเสนห์วัน	18. นายสุรภีร์	19. นายสังวาร์ย์	20. นาย
ริก	21. นายบังคม	22. นายสงวน	23. นายแยง	24. นายนิ้ว
	25. นายทอวัน	26. นายกันกลาง	27. นายหยาด	28. นาย
	29. นายกันโส	30. นายกันข้าง	31. นางสมสูก	32. นาง
	33. นางกันสา	34. นางอำพร	35. นางเข	36. นางจาม
	37. นางไซ	38. นางจริยา	39. นางนะชา	40. นาง
อำไพ	ประยงค์			

คุณลุงคำแก้งพูดต่อไปอีกว่า “ทั้งหมดนี้ได้ประชุมช่วยกันไปสำรวจแหล่งหิน ว่าจะเอาแหล่งหินที่ “เขาอีแร้ง” และ “เขาคงหมี่” ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากเขาวนมรุ้งเท่าไรนัก ซึ่งปัจจุบันในโลกมนุษย์เขาเรียกว่า “เขา

กลอย” และ “เขากระเจียว” ซึ่งอยู่ในเขตอำเภอ บ้านกรวดและละหานทราย และได้พบแหล่งหินอีกที่หนึ่งคือ ที่ “ห้วยโสมงา เขาปลวก เขาคันนา” เป็นต้น ซึ่งไม่ไกลจากที่นี่เช่นกัน”

“เมื่อพบแล้วคนทั้งหมดที่มี 700 กว่าคนก็ได้ช่วยกันตัดและสกัดหิน ออกเป็นก้อนๆ ทั้งก้อนเล็กก้อนกลางและก้อนใหญ่อีก 300 กว่าคนก็ได้ช่วยกันตัด แฉวทางป่าต่าง ๆ ให้เป็นถนนหนทางเพื่อที่จะเป็นหนทางเคลื่อนย้ายหินเหล่านี้ไปถึง เขาพนมรุ้งได้โดยสะดวก โดยการแกะสลักหินและแฉวถางป่านั้น คนทั้งหมดได้ใช้เครื่องมือทุ่นแรงเช่นแท่งเหล็ก ค้อนเหล็ก มีดพร้า ฯลฯ ซึ่งเครื่องมือเหล่านี้หมู่คนทั้งหลายเขาทำกันขึ้นเอง ไม่ได้ไปซื้อใครมาเหมือนคนในโลกมนุษย์ปัจจุบัน”

คุณลุงคำเก็งพูดพร้อมกับยิ้มที่มุมปากนิดหนึ่งแล้วพูดต่อไปอีกว่า “เมื่อ ได้หินมามากพอสมควรที่จะสร้างปราสาทหินได้แล้วจึงได้ช่วยกันลำเลียงหรือทำการ ขนส่งเคลื่อนย้ายทั้งทางบกและทางน้ำ”

“ทางบก” ก็ได้ใช้เกวียนหรือล้อบรรทุกในเขตที่ราบโดยใช้เกวียนทั้งหมด 250 ลำ โดยทำการบรรทุกขนส่งกันทุกวันใช้เวลา 2 เดือนกว่าๆ ก็หมดและหินต่าง ๆ ที่ได้บรรทุกมาก็ถูกรวมกันไว้ที่เชิงเขาพนมรุ้ง แล้วได้ใช้รถดิงหินเหล่านั้นขึ้นมา จนถึงยอดเขาที่จะสร้างปราสาทหิน

“ทางน้ำ” ได้ใช้ลำเลียงบ้างเป็นบางครั้งในฤดูที่มีน้ำน้อยโดยเอาหินที่ได้จาก แหล่งเขาปลวก เขาคันนา ห้วยโสมงา มารวมกันแล้วลำเลียงไปตามลำน้ำลำปะเทีย

“เมื่อได้หินมาพอที่จะสร้างปราสาทหินได้เพียงพอ ท่านพญาเจ้านเรนทรา ทิตยวงศาและท่านหิรัญญะวงศา พร้อมทั้งหมู่คนทั้งหลายที่ได้ช่วยกันขนลำเลียงหิน ได้กำหนดการวางศิลาฤกษ์โดยได้อ่านโองการต่อเทพเทวดาต่าง ๆ และได้เริ่มทำการ ก่อสร้างปราสาทหินอย่างเป็นจริงเป็นจังเมื่อเดือน 6 ขึ้น 15 ค่ำ ปี พ.ศ. 1830 โดย ได้แบ่งหน้าที่ตามความชำนาญและความเหมาะสมของแต่ละคน บางคนชำนาญ ทางด้านแกะสลัก บางคนชำนาญออกกลดลลายบางคนก็ชำนาญในด้านขึ้นที่สูง ฯลฯ”

“ท่านพญาเจ้านเรนทราทิตยวงศาและท่านหิรัญญะวงศาก็ได้คุมงาน ไว้อย่างใกล้ชิด จนเป็นที่เสร็จเรียบร้อยเป็นรูปเป็นร่างของปราสาทหินขึ้นมดั่งที่ชาว โลกมนุษย์เห็นกันทุกวันนี้ใช้เวลาในการก่อสร้าง 3 ปี 2 เดือน 19 วัน เมื่อสร้างเสร็จ เรียบร้อยแล้ว ท่านทั้งสองก็ได้ทำพิธีบวงสรวงต่อเทพยดาอันมีพระนารายณ์ พระศิวะ พระพรหม ให้มาสถิตอยู่ที่ปราสาทหินเขาพนมรุ้งแห่งนี้”

“เออ. นี้นะ ไพศาล ผู้เป็นล่ามในเมืองมนุษย์” คุณลุงคำเก็งได้พูดย้ำกับผม (นายไพศาล แสนไชย) อีกครั้งหนึ่ง “หลังจากได้สร้างปราสาทหินเสร็จเรียบร้อยแล้ว พญาเจ้านเรนทราฯ และท่านหิรัญญะฯ ได้ให้คนเฝ้าสถานที่นี้ไว้เพื่อบำรุงรักษา ซึ่งมีหลายคน เช่น นางจรียานางประยาง

“อย่างไรก็ดี ยังมีหมู่คนอีกกลุ่มหนึ่ง หมู่คนกลุ่มนี้ก็คือกลุ่มที่เป็นหัวหน้า คนนั้น ทั้ง 80 คน ได้เริ่มหันมานับถือทางพุทธศาสนา โดยเอาพระพุทธรูปเจ้าเป็นที่พึ่ง หรือเป็นสรณะ โดยหมู่คนบางคนในกลุ่มนี้ได้รวมตัวกัน เพราะมีความคิดอย่างเดียวกัน โดยได้ไปแอบสร้างวัดเพื่อเป็นการบำเพ็ญบุญ รักษาศีล ให้ท่านต่าง ๆ โดยได้ช่วยกันสร้างวัดขึ้นมดั่งหนึ่งมีชื่อว่า “วัดข้างหิน” และวัดนี้ก็ยังมีอยู่ในโลกมนุษย์ในปัจจุบัน วัดนี้อยู่ที่ ต. สวายบึก อ.เมือง จ.บุรีรัมย์นั่นแหละ”

ในตอนนี้น้คุณลุงคำเก็งจะขอพูดในเรื่องของการทำบุญที่วัดข้างหิน คือหมู่คน ที่ตั้งใจทำบุญ โดยทำบุญด้วยความศรัทธาเป็นเหตุและเมื่อได้ทำบุญเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ได้อธิฐานร่วมกันไว้ว่า “เกิดมาชาติหน้าหรือ

ชาติใดก็ดี ขอให้ได้ไปเกิดไปพบกัน ขอให้ได้ไปร่วมทำบุญด้วยกันทุกภพทุกชาติจนถึงพระนิพพานด้วยเถอะ” เสร็จแล้ว ต่างคนก็ต่างกรวดน้ำด้วยความตั้งใจของแต่ละคน ด้วยเหตุนี้คนกลุ่มนี้จึงได้ไปเกิดรวมกลุ่มกัน บางคนก็เกิดไปที่ต่าง ๆ ต่างกรรม ต่างวาระ ซึ่งเป็นไปตามกฎแห่งกรรมและกฎวิญญูสงสารการเวียนว่ายตายเกิดตามที่ พระพุทธเจ้าโคตมะตรัสไว้บางคนมีจิตใจยึดมั่นเอาปราสาทหินเขาพนมรุ้งเป็นสรณะ เมื่อตายลง วิญญูญาณจึงมาสถิตอยู่ที่นี้ตั้ง 500 - 600 คน ซึ่งหมู่คนส่วนมากที่เป็นเปรต อสุรกายที่เขาพนมรุ้งก็ได้ส่วนบุญจากหลวงปู่ดูลย์ อดุลแห่งวัดบูรพาราม จ.สุรินทร์ ได้มาแผ่เมตตาให้ถึงได้รับความสว่างแล้วจึงได้ไปเกิดยังโลกมนุษย์ แต่ก็ยังมี อีกหลายคนที่ยังติดค้างอยู่ที่ปราสาทหินเขาพนมรุ้งในปัจจุบัน

“สำหรับหมู่คนต่าง ๆ ที่เป็นหัวหน้าคนงานสร้างปราสาทหินเขาพนมรุ้งทั้ง 80 คน ก็ได้มาเกิดในโลกมนุษย์แล้ว ตามบุญและกรรมของแต่ละคนที่ได้ทำไว้ ในอดีตชาติดังนี้ ขอให้ไพศาลผู้เป็นล้ามในเมืองมนุษย์ฟังให้ดังนี้”

ผมก็รับคำคุณลุงคำเก็งไว้อีกครั้งหนึ่ง จากนั้น คุณลุงคำเก็งก็ได้เล่าถึง บุคคลต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. นายหลวง(หัวหน้ากลุ่มโทกแก้วกาวัน) เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ นายสุรินทร์ ชัชวาลย์วงศ์ อยู่ที่ บุรีรัมย์ ธานีใคร ๆ ก็รู้จักดี

2. นายพิเชียร เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ นายบุญมี ไทยเพชร

3. นายทุมทาบเกิดมาในชาตินี้ ชื่อ นายเอนก ศิริวัฒนา

4. นายยุยเกิดมาในชาตินี้ ชื่อ นายบุญฤทธิ์ สีทา

5. นายบ่อปิ่นเกิดมาในชาตินี้ ชื่อ นายประกาย ชื่นชม

6. นายเทิดเกิดมาในชาตินี้ ชื่อ นายทินกร สุขเจริญ

7. นายสิมพะลีเกิดมาในชาตินี้ ชื่อ นายบรรพต วัฒนวงศ์วิสุทธิ

8. นายเมตต์สังข์เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ นางบังอร นพสุวรรณ (เกิดเป็นหญิง)

9. นายเฮ็ด เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ นางบรรจง ภาณุตานนท์ (เกิดเป็นหญิง)

10. นายบ่วงคาย เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ นางประทุมพร พลายเมือง (เกิดเป็นหญิง)

11. นายบุเกิดมาในชาตินี้ ชื่อ นางวรรณพร แจ่มจำรัส (เกิดเป็นหญิง)

(คนกลุ่มนี้ได้อธิฐานจิตร่วมกันเวลาทำบุญตั้งนั้นจึงได้เกิดมาร่วมงานกันอีก ส่วนเขาอยู่ที่ไหนนั้นให้ถาม นายสุรินทร์ ชัชวาลย์วงศ์เพราะเขาจะบอกให้)

12. นายเจี้ย เกิดมาในชาตินี้คือมีกรรมบางสิ่งบางอย่างได้เกิดเป็นแมวอยู่ใน ป่าเมืองกาญจนบุรี

13. นายโนน เกิดมาในชาตินี้คือมีกรรมบางสิ่งบางอย่างได้เกิดเป็นสิงโต อยู่ในป่าเมืองประเทศลาว

14. นายวัด เกิดมาในชาตินี้คือมีกรรมบางสิ่งบางอย่างได้เกิดเป็นตะกวด อยู่ในป่าดงพญาเย็น

15. นายเถื่อ ปัจจุบันได้เกิดมาเป็นผู้หญิง ชื่อ จงจิตร ภาควมิ อยู่บ้านเลขที่ 26 ซอยชัยศิริ อ.เมือง จ. จันทบุรี

16. นายปูน เกิดมาในชาติปัจจุบัน ชื่อ นายณรงค์ แสงสุวรรณ อยู่บ้านเลขที่ 8/1 บ้านทัพไทย ต.สนม อ.สนม จ.สุรินทร์

17. นายโกก เกิดมาในชาตินี้คือมีกรรมบางสิ่งบางอย่างได้เกิดเป็น “กวาง” อยู่ในสวนสัตว์ กรุงเทพฯ

18. นายทิพย์เกิดมาในชาตินี้คือ นายกันตพล กิตติศิริประเสริฐ อยู่บ้านเลขที่ 336 ถนนพหลโยธิน แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กทม.

19. นายเม้า เกิดมาในชาตินี้ คือ นายวิชาญ วรรณสุข อยู่บ้านเลขที่ 60/78 หมู่ที่ 5 ต.สร้างโคก อ.บ้านหมอ จ.สระบุรี

20. นายสีนา เกิดมาในชาตินี้คือมีกรรมบางสิ่งบางอย่างได้ไปเกิดเป็นจิ้งจก อยู่ในป่าจังหวัดกาฬสินธุ์

21. นายแจ่มเกิดมาในชาตินี้คือ นายอำนาจศรีพระจันทร์อยู่ที่อำเภอหนองกี่ จ.บุรีรัมย์นั้นแหละ

22. นายดั่ง เกิดมาในชาตินี้ คือ นายมนูญ เรืองหน่าย อยู่ที่อนามัยบ้านท้อแท้ อ.วัดโบสถ์ จ.พิษณุโลก

23. นายหว่านเกิดมาในชาตินี้ คือ นายสุรเชต วรคามวิชัย อยู่ที่สภวิทยาลัย อีสานใต้จ.บุรีรัมย์

24. นายไหวเกิดมาในชาตินี้ คือ นายสามารถ ทรัพย์เย็น อยู่ที่เขาคมนมรุ้ง นั้นแหละ

25. นายแกมเกิดมาในชาตินี้ คือ นายวิชัย แจ่มสุข คนๆ นี้ต่อไปคนอำเภอ บ้านกรวด จ.บุรีรัมย์เขาจะรู้จักดี

26. นายหมื่น เกิดมาในชาตินี้ คือ นายสุรพงศ์ พิลาวุธ คนนี้ต่อไปภายหน้า หลังจากที่เล่าไปจะได้เป็นศึกษาธิการอำเภอบ้านกรวดนะ

27. นายมี เกิดมาในชาตินี้ คือ มีกรรมบางสิ่งบางอย่างได้เกิดเป็นหมูอยู่ในป่าจังหวัดยโสธร

28. นายทองจันทร์ เกิดมาในชาตินี้ คือ นายวุฒินันท์ พงศ์อารยะ คน ๆ นี้ชาวเมืองบุรีรัมย์เขาจะรู้จักกันดี

29. นายปิ เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าสุทธศีลาภรณ์ อยู่วัดช่างหิน ต.สวายจิก อ.เมือง จ.บุรีรัมย์ คนๆ นี้ในชาติก่อนได้อธิฐานให้ได้เกิดเป็นพระภิกษุ

30. นายสุน เกิดมาในชาตินี้ คือ นายพยนต์ พิเรนทร คน ๆ นี้ตัวลุ่มคำเก็ง ก็ไม่ชอบบอกที่อยู่เพราะต่อไปชาวบุรีรัมย์จะรู้จักกันดี

31. นางเปี้ยว เกิดมาในชาตินี้ คือ นายพร อุดมพงศ์ คน ๆ นี้ตัวลุ่มก็จะไม่ ชอบบอกที่อยู่เพราะต่อไปชาวบุรีรัมย์ก็จะรู้จักดีเช่นกัน

32. นางยอนเกิดมาในชาตินี้ คือ นางรัตนา โทจันทิก อยู่บ้านเลขที่ 50/1 หมู่ 2 ต.ทุ่งทอง อ.สีคิ้ว จ.นครราชสีมา

33. นางอุป เกิดมาในชาตินี้ คือ รุ่งนภา แพงภูงา อยู่บ้านเลขที่ 153 บ้าน แสนสุข ต.บ้านแพ อ.คูเมือง จ.บุรีรัมย์

34. นางทิพย์ เกิดมาในชาตินี้ คือ นางวัฒนา พลวัน อยู่ที่โรงเรียน บ้านละหานทราย อ.ละหานทราย จ.บุรีรัมย์

35. นางดา เกิดมาในชาตินี้ ได้เกิดเป็นชาย ชื่อ นายจรรณู สร้อยจิต อยู่บ้าน เลขที่ 12 บ้านหนองไม้ถี้ ต.หนองเมธี อ.ท่าตูม จ.สุรินทร์

36. นางบุ เกิดมาในชาตินี้ได้เกิดมาเป็นชายชื่อ นายสุทิน ไชยวัฒน์ อยู่ที่ โรงพยาบาลราศีไศล จ.ศรีสะเกษ

37. นางแถมเกิดมาในชาตินี้มีบุญ ได้เกิดเป็นพระชื่อ ท่านสาธุเจ้าประสิทธิ์นวกการ อยู่วัดประสิทธิ์ธาราม ต.ห้วยหิน อ.ลำปลายมาศ จ.บุรีรัมย์

38. นางแถบเกิดมาในชาตินี้มีบุญได้เกิดมาเป็นชายชื่อ นายวัลลภ ใจโพธา บ้านเลขที่ 203 หมู่ 4 ต.เขาบางแกรก อ.หนองฉาง จ.อุทัยธานี

39. นางยอ เกิดมาในชาตินี้มีบุญได้เกิดมาเป็นพระภิกษุชื่อ ท่านสาธุ เจ้าวิลาศวัชรคุณ อยู่วัดโพททอง อ.ประโคนชัย จ.บุรีรัมย์

40. นางหมาน เกิดมาในชาตินี้มีบุญได้เกิดมาเป็นพระเหมือนกันชื่อว่า ท่านสาธุเจ้าอภิรักษ์ ศาสนกิจ อยู่วัดโพนให้ไปถามท่านสาธุเจ้าวิลาศวัชรคุณเองท่านจะเป็นคนบอกให้ เพราะไม่ใช่หน้าที่ของตัวลุง และทั้ง 2 คน ในอดีตชาติได้เคยร่วมทำบุญและ ได้อธิฐานจิตใจว่า “เกิดมาชาติใดขอให้ได้พบกันและร่วมกันอีก” จึงเป็นเหตุและ ปัจจัยได้มาพบกันในชาติปัจจุบัน

ทางฝ่ายเมือง “แฮตโพน” หรือเมืองไพรินจุดกำปงโสมปัจจุบัน มีรายชื่อ ดังนี้

1. นายเทื่อง (เป็นหัวหน้า) เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ ท่านสาธุเจ้าทอง ปัญญาปสุโต อยู่วัดอีสาน อ.เมือง จ.บุรีรัมย์

2. นายมา เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ ท่านสาธุเจ้าอารีย์ เขมจารี อยู่วัดมหาชัย อ.เมือง จ.มหาสารคาม

3. นายมูล เกิดมาในชาตินี้ ท่านสาธุเจ้าเจียง อภิโรโต อยู่วัดโขด อ.เมือง จ.ระยอง

4. นายสิด เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ ท่านสาธุเจ้าวันดี สิริวัฒน์ อยู่วัด พระธาตุเชิงชุม จ.สกลนคร

5. นายศาสตยาเกิดมาในชาตินี้ ท่านสาธุเจ้าสุจิตต์ ธรรมปัทม์ อยู่วัดสุจิตติ ธรรมาราม อ.เมือง จ.บุรีรัมย์

6. นายทอนเกิดมาในชาตินี้ ท่านสาธุเจ้าปรีดิยานุศาสน์

7. นายกอนเกิดมาในชาตินี้ ท่านสาธุเจ้าธีร คุณาธาร

(รายชื่อ 6-7 ซึ่งเป็นพระภิกษุทั้ง 3 องค์นี้ในอดีตชาติได้เคยทำบุญร่วมกัน ที่วัด แล้วได้อธิฐานขอให้ได้พบกันทุกชาติ 2 องค์หลังอยู่ที่ไหนก็ให้ไปถามท่าน สุจิตต์ธรรมปัทม์ ท่านจะเป็นคนบอกเอง)

8. นายบุญ เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าบริหารกิจโกศล อยู่วัดโคก อ.บ้านกรวด จ.บุรีรัมย์

9. นายเกษะ เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าวิบูลย์วรรณ อยู่วัดสำโรง อ.ละหานทราย จ.บุรีรัมย์

10. นายนูน เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าพิทักษ์ศาสนกิจ อยู่ที่วัดโพน ให้ไปถามที่ท่านสาธุเจ้าวิบูลย์วรรณท่านจะเป็นผู้บอกให้

11. นายสำรวจเกิดมาในชาตินี้ คือ นายคำไหล จันทร์ผาย

12. นายละแงง เกิดมาในชาตินี้ คือ นางสมบุรณ์ จันทร์ผาย (ทั้ง 2 คน ได้อธิฐานเกิดมาอยู่ร่วมกัน อยู่บ้านเลขที่ 97/1 ถนนชุมชนนุชน อ.เซกา จ.หนองคาย)

13. นายละวากเกิดมาในชาตินี้ คือ นายตัก ญาณกาย

14. นายยุยกเกิดมาในชาตินี้ คือ นางไสว ญาณกาย (ทั้ง 2 คน ได้อธิฐานให้ มาเกิดร่วมกัน อยู่ บ้านเลขที่ 8 หมู่ 3 ต.ลำพาน อ.เมือง จ.กาฬสินธุ์

15. นายเปื้อ เกิดมาในชาตินี้ คือ นายบุญเลิศ ตรีศักดิ์สุริยันต์ อยู่บ้านเลขที่ 202/47 ถนนสาธุ ประดิษฐ์ แขวงบางโคล่เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

16. นายสาริกเกิดมาในชาตินี้ คือ นายปิยะพงศ์ ตรีสยอดสกุล อยู่บ้านเลขที่ 8 หมู่ 8 ต.ป่าตาล อ.เมือง จ.ลพบุรี

17. นายเสนห์วัน เกิดมาในชาตินี้มีกรรมได้เกิดเป็นงูอยู่ในป่า จังหวัดอุบลราชธานี

18. นายสุรภัย เกิดมาในชาตินี้มีกรรมได้เกิดเป็นกิ้งก่งอยู่ในป่าเมืองเชียงตุง ประเทศพม่า

19. นายสังวาร์ย์เกิดมาในชาตินี้ คือ นายประหยัด กิมทรงอยู่บ้านเลขที่ 41 ตรอกบางขุนพรหม ถนน สามเสนใน พญาไท กรุงเทพมหานคร

20. นายสังวรณ์เกิดมาในชาตินี้ นายสมภาร หนูกองอยู่บ้านเลขที่ 86 หมู่ 2 ต.ทุ่งทอง อ.เดชอุดม จ.อุบลราชธานี

21. นายบังคมเกิดมาในชาตินี้ นายวีระ แนวดี อยู่บ้านเลขที่ 17 บ้านหนอง บัวแดง ต.โพธิ์โก อ.สนม จ.สุรินทร์

22. นายสงวน เกิดมาในชาตินี้ คือ นายสุทธิพัฒน์ คุณเจริญไพศาล อยู่บ้านเลขที่ 1209 ข.ถนนวิเชียร ไชยกุล อ.เมือง จ.สมุทรสาคร

23. นายแยง เกิดมาในชาตินี้ คือ นายทวี ชาติมนตรี อยู่ที่โรงเรียนคูเมือง อ.คูเมือง จ.บุรีรัมย์

24. นายข้าวเกิดมาในชาตินี้มีกรรมได้เกิดเป็นสัตว์โดยเกิดเป็น “แมงกะพรุน” อยู่ที่ทะเลอ่าวไทย

25. นายทอวัน เกิดมาในชาตินี้ นายสุริยันต์ ศรีวะรมย์ อยู่บ้านเลขที่ 16 บ้านหนองเขื่อน ต.คูลาด อ. ทรายมูล จ.ยโสธร

26. นายกันกลาง เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าทิวา อยู่วัดกัลยาณบริหาร อ.สหัสขันธ์ จ.กาฬสินธุ์

27. นายหยาด เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าประเสริฐ อยู่วัดศรีสว่าง อ.ท่าอุเทน จ.นครพนม

28. นายเพชร เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าบุญเลิศ อยู่วัดร่องมนต์ อ.นางรอง จ.บุรีรัมย์

29. นายกันโส เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าสะอาด อยู่วัดป่าเขาแก้ว อ.วังน้ำเย็น จ.ปราจีนบุรี

30. นายกันช่วงเกิดมาในชาตินี้ คือ นายเนตร จันพิพิศ

31. นางสาวสุขเกิดมาในชาตินี้ คือ นางหลัด จันพิพิศ ทั้งสองคนได้เกิดมา ร่วมกันในอดีตชาติเคยเป็นคู่ ข้าง (สามี ภรรยา) ชาตินี้เป็นอะไรกันนั้นให้ไปถาม บ้านเลขที่ 16 ถนนเชียงคานปากชม อ.เชียงคาน จ.เลย

32. นางอำไพ เกิดมาในชาตินี้ คือ นางเบญจพร โลกนิยม อยู่บ้านเลขที่ 1/9 หมู่ 8 ต.สวนใหญ่ อ.เมือง จ.นนทบุรี

33. นางกันสา เกิดมาในชาตินี้ คือ นางเดือนฉาย แสงสว่าง อยู่บ้านเลขที่ 128 หมู่ 8 ต.กุดชุม จ. ยโสธร

34. นางอัมพร เกิดมาในชาตินี้เกิดเป็นชายชื่อ นายไชยวัฒน์ คงนอก อยู่บ้านเลขที่ 298 หมู่ 9 ต. กระสัง จ.บุรีรัมย์

35. นางเซ เกิดมาในชาตินี้เกิดเป็นชายชื่อ นายสุเทพ อารณะโรจน์ อยู่บ้านเลขที่ 184 หมู่ 1 ต.สระคู อ.สุวรรณภูมิ จ.ร้อยเอ็ด

36. นางจาม เกิดมาในชาตินี้ นางประยูร แก้วแดง อยู่บ้านเลขที่ 28 หมู่ 7 ต.ท่าช้าง อ.เมือง จ.นครนายก

37. นางไซ เกิดมาในชาตินี้ นางทองคำ ศรีมงคล อยู่บ้านเลขที่ 100 ถนนสงศรี ซอย 5 ต.เมืองเดช อ.เดชอุดม จ.อุบลราชธานี

38. นางจรรยา เกิดมาในชาตินี้ได้เกิดมาเป็นชายชื่อ นายหอม โภชนา อยู่บ้านเลขที่ 45 หมู่บ้านรางสายบัว อ.บ้านแพ้ว จ.สมุทรสาคร

39. นางนะชา เกิดมาในชาตินี้ได้เกิดมาเป็นชายชื่อ นายน้ำ คล่องแคล่ว อยู่บ้านเลขที่ 48/1 ถนนอุดมศรี ต.หน้าเมือง อ.เมือง จ.ราชบุรี

40. นางประยงค์ เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ ดิสมัย ผู้มีสิทธิ์ อยู่บ้านเลขที่ 42/1 ถนนเทพนิมิต อ.ศีขรภูมิ จ.สุรินทร์

“สำหรับ “ท่านราชนทรดาบส” ก็ได้เวียนว่ายตายเกิดหลายภพหลายชาติ และในชาติปัจจุบัน ได้แก่ “ท่านสาธุเจ้าพรหม โชติปาโร” ปัจจุบันอยู่ที่วัดอนงคาราม กรุงเทพมหานคร”

“ส่วนท่านพญาเจ้านเรนทราทิตยวงศา และท่านหิรัญญะวงศาผู้เป็นศิษย์ ก็ได้เวียนว่ายตายเกิดหลายภพหลายชาติเช่นเดียวกันปัจจุบันก็ได้เกิดมาเป็นพระ ภิกษุสงฆ์ และได้ทำงานร่วมกันเหมือนเดิม ดังนี้

“ท่านพญาเจ้านเรนทราทิตยวงศา” เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ “ท่านสาธุเจ้า พุม กิตติสาโร” อยู่ที่วัดพระนารายณ์มหาราช จ.นครราชสีมา

“ท่านหิรัญญะวงศา” เกิดมาในชาตินี้ ชื่อ “ท่านสาธุเจ้าโอภาส นิรุติเมธี” อยู่ที่วัดพรหมราช จ.นครราชสีมา

“ตัวคุณลุงคำเก็งมีความหนักใจมากนะไพศาล” คุณลุงคำเก็งพูดขึ้น ผมก็ได้เรียนถามไปว่า “มีความหนักใจเรื่องอะไร”

คุณลุงคำเก็งได้พูดว่า “หนักใจเกี่ยวกับมนุษย์ปัจจุบันที่ไม่รู้จักบุญ ไม่รู้จักบาป มากขึ้นไปทุกที โดยเฉพาะผู้คนต่าง ๆ ที่ได้สร้างปราสาทหินเขาพนมรุ้งและได้มาเกิด ในโลกมนุษย์ปัจจุบันถ้าหากว่าไพศาลพบกับหมู่คนต่าง ๆ ตามรายชื่อดังกล่าวมาแล้ว ก็ขอให้ช่วยบอกให้เขา “อย่าได้ประมาทในการทำบุญทำทาน ขอให้หมั่นในการ ทำบุญทำทานสั่งสมกุศลผลบุญเช่น ทานรักษาศีลเมตตาภาวนายึดมั่นในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่งอย่าทำอนันตริยกรรม ตลอดถึงอวิบาตกรรม โดยเฉพาะให้รักษาศีล 5 เป็นเบื้องต้น ขอให้เขาเหล่านั้นพึงสังวรรักษาศีลรักษาสัจจะมีความเมตตากรุณา ต่อมนุษย์และสัตว์ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แล้วผู้คนต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้วชาติต่อไปก็จะได้เกิดเป็นมนุษย์อีก”

“ส่วนผู้ที่เกิดเป็นสัตว์เช่นเกิดเป็นงูแก้ง แมงกะพรุนหมูแมวสิงโตตะกวด กวาง เมื่อถึงกำหนดหรือได้ชดใช้กรรมเวรหมดสิ้นในชาตินั้นแล้ว ก็จะเกิดมา เป็นมนุษย์กับเขาอีกครั้งหนึ่งที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะบุญกุศลและคำอธิฐานที่ได้ร่วมกัน สร้างวัดเป็นบางครั้งในสมัยนั้น”

“ส่วนคนอื่นอีกจำพวกหนึ่งที่มีกุศลหรือมีบุญบารมีมากที่ได้บวชเรียนช่วยกัน สืบต่ออายุพระศาสนาบางองค์บางท่านก็จะเข้าสู่กระแสพระนิพพาน โดยคนทั้งหลาย ที่ลุงคำเก็งได้บอกไปในชาติต่อไปจะได้ชื่อว่้างนี้ ”

(หลังจากนั้น คุณลุงคำเก็งก็ได้เล่าถึงประวัติของแต่ละคนทั้งหมด 80 คน ให้ผมฟังถึงเรื่องราวความเป็นไปรวมทั้งบุญกรรมในอดีตจะมากกระทบในชาตินี้

ได้บอกแนวทางการแก้ไขกรรม ที่ไม่ดีให้อีกด้วย ซึ่งเรื่องนี้ถ้าบุคคลที่มีรายชื่อเกี่ยวกับเรื่อง “ปราสาทหินเขาพนมรุ้ง” มีความสนใจอยากจะทราบ อยากจะรู้และหาทางแก้ไขต่อไปก็ให้ติดต่อมาทางผม นายไพศาล แสนไชย ซึ่งผมก็จะบอกให้เป็นการเฉพาะตัวของแต่ละคนไป)

สุดท้าย คุณลุงคำเก็งก็ได้พูดกับผมว่า “เออละ เรื่องที่ลุงจะบอกและส่งไปก็มี เท่านั้น อย่างไรก็ตามไรก็ดีเมื่อไพศาลรับรู้เรื่องที่คุณลุงเล่าเรื่อง “ปราสาทหินเขาพนมรุ้ง” แล้วก็ ให้เก็บเรื่องนี้ไว้ก่อนอย่าเพิ่งเปิดเผยให้ใครได้ทราบ เพราะยังไม่ถึงเวลา จนกว่าจะถึงปี พ.ศ. 2533 มาถึง เพราะบุคคลต่าง ๆ ที่บอกรายชื่อไปแล้ว บางคนก็จะได้กลับมาอยู่ที่ ที่คุณลุงคำเก็งบอกไว้ตามที่อยู่ข้างต้นดังกล่าว เพราะว่าในตอนนี ปี พ.ศ. 2528 เขาเหล่านั้นยังไปทำมาหากินที่อื่น ๆ แต่เมื่อถึงปี พ.ศ. 2533 แล้ว เขาเหล่านั้นก็จะกลับ มาอยู่ที่ที่คุณลุงคำเก็งบอกไว้นะ”

“และเมื่อถึงตอนที่เปิดเผยเรื่องราว จะมีวัดหนึ่งในจังหวัดบุรีรัมย์เขาจะ สร้างโบสถ์ใหญ่ก็ขอให้เปิดเผยเรื่องนี้ได้ และขอให้ไพศาลผู้เป็นล่ามในเมืองมนุษย์ นำประโยชน์ที่จะเกิดกับเรื่องนี้ไปช่วยเขาสร้างโบสถ์นั้นด้วย เมื่อสร้างโบสถ์เสร็จแล้ว ก็ขอให้ทำบุญอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลมาหาตัวลุงและหมู่คนที่สร้างปราสาทหินเขาพนมรุ้งตอนแรก ๆ ด้วย เพราะบางคนก็ยังไม่ได้ไปเกิดเป็นมนุษย์ยังเป็นเปรตอสุรกาย อยู่ที่ปราสาทหินเขาพนมรุ้งนั้นแหละ ซึ่งเวลาทำบุญอุทิศส่วนบุญ ก็ขอ ให้บอกชื่อไปด้วยว่า “นางสร้อยสม นายเมฆ นายตวน นางเฮง นายเตีย ดังนี้”

“เพราะเมื่อเขาได้รับเอาส่วนบุญกุศลใหญ่แล้ว เขาเหล่านั้นก็จะไปเกิด เป็นมนุษย์อย่างแน่นอน ทั้งนี้ เพราะเปรตกลุ่มนี้อยากจะไปเกิด แต่ยังมีบุญที่จะเกื้อหนุน”

ผม (นายไพศาล แสนไชย) ก็รับปากไว้ “อีกอย่างที่ตัวลุงจะขอส่งไปก็คือ ขอให้ไพศาลนำเรื่องนี้ (หน้า 46-47 ไม่มีเนื้อเรื่องไม่ต่อเนื่อง)

ท่านกำลังสร้างโบสถ์ขนาดใหญ่ ซึ่งมีลักษณะเป็นจัตุรมุข ซึ่งจะต้องใช้งบประมาณ ในการก่อสร้างมาก ทำให้ผมนึกถึงคำสัญญาที่ได้ให้ไว้กับ “คุณลุงคำเก็ง” แล้วมา พิจารณาว่าเพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของคุณลุงคำเก็งผม (นายไพศาล แสนไชย) จึงเริ่มบันทึกเรื่องนี้ไว้เพื่อที่จะมอบให้ไว้กับวัดชัยมงคล อ.หนองกี่ จ.บุรีรัมย์ และนำประโยชน์จากเรื่องนี้ช่วยสร้างโบสถ์วัดชัยมงคลแห่งนี้สำเร็จลุล่วงตาม วัตถุประสงค์ของเทวโลกต่อไป

ไพศาล เริ่มบันทึก 20 พ.ย. 2533 เสร็จเมื่อวันที่ 22 พ.ย. 2533 เวลา 6 โมงเย็น

วิรัตน์ เริ่มเรียบเรียง 26 พ.ย. 2533 แล้วเสร็จ 4 ธันวาคม 2533

รายนามตำแหน่งบุคคลบางคน ที่เกี่ยวข้องในเรื่องสร้างปราสาทหินเขาพนมรุ้ง

1. นายหลวง (หัวหน้ากลุ่มโทกแก้วกาวิน) เกิดมาในชาตินี้ ชื่อนายสุรินทร์ ชวัลยวงศ์ ตำแหน่งปัจจุบัน นายกเทศมนตรีเมืองบุรีรัมย์
2. นายแจ่ม เกิดมาในชาตินี้คือ นายอำนาจ ศรีพระจันทร์ ตำแหน่งปัจจุบัน นายช่างโยธา อำเภอนอูง
3. นายหว่าน เกิดมาในชาตินี้คือ นายสุรเชต วรคามวิชัย เป็นดอกเตอร์ วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ หรือ สหวิทยาลัยอีสานใต้
4. นายโหวเกิดมาในชาตินี้คือ นายสามารถ ทรัพย์เป็นตำแหน่งปัจจุบันเป็น หัวหน้าอุทยานโบราณสถานปราสาทหินเขาพนมรุ้ง
5. นายแถมเกิดมาในชาตินี้คือ นายวิชัย แจ่มสุขตำแหน่งปัจจุบันนายอำเภอ บ้านกรวด
6. นายทองจันทร์ เกิดมาในชาตินี้คือ นายวุฒินันท์ พงศ์อารยะ อดีตผู้ว่า ราชการจังหวัดบุรีรัมย์
7. นายสุน เกิดมาในชาตินี้คือ นายพนนต์ พิเรนทร ตำแหน่งปัจจุบัน ผู้ว่าราชการจังหวัดบุรีรัมย์
8. นางเบี้ยว เกิดมาในชาตินี้คือ นายพร อุดมพงศ์ อดีตผู้ว่าราชการ จังหวัดบุรีรัมย์

ฝ่ายเมืองแสดโทบัน

1. นายเทือง เกิดมาในชาตินี้คือ สาธุเจ้าทองฯ อดีตเจ้าคณะจังหวัดบุรีรัมย์ (มรณภาพแล้ว)
2. นายทอน เกิดมาในชาตินี้คือ สาธุเจ้าปรีดิยานุศาสน์ปัจจุบันนามว่า พระสุนทรปริยัติเมธี เจ้าคณะจังหวัดบุรีรัมย์
3. นายกอน เกิดมาในชาตินี้คือ “ธีรคุณาภรณ์ เจ้าอาวาสวัดกลาง จ.บุรีรัมย์
 - ท่านพญาเจ้านเรนทราทิตยวงศา เกิดมาในชาตินี้คือ “สาธุเจ้าพุ่มฯ” ปัจจุบันนามว่า พระพรหมคุณาภรณ์ เจ้าคณะภาค 11
 - ท่านหิรัญญะวงศาเกิดมาในชาตินี้คือ “สาธุเจ้าโอภาสฯ” ปัจจุบันนามว่า “พระราชสีมาภรณ์” เจ้าคณะจังหวัดนครราชสีมา